

אסירה פזית בראון
"אין צדק לעניים. הכל מסחרהו"

חדריהחיות של מישפחת בראון ביומיהרצח
הוא התעלל בכלבה ובעט בהו"

זו הסיבה לכך שפייגה היא כה אהודה בקרב הנרקומניות. ולכן הן גם מציעות לה עזרה וטיפול בתינוקת, ככל שעות היום.

פייגה נשפטה לשלושה חודשי מאסר, והיא מתכוונת לחזור לחיפה ולשבת תקופה בבית, עד שתבריא. היא מקווה שעיתונאים לא יטרדו אותה עוד, ויתנו לה לחיות בשקט.

אחת האסירות שעמדה לידניו הת- ערבה בשיחה ואמרה לפייגה: "אפשר לחשוב מה שאת כבר גותנת!"

"יש לי איידס!"

פייגה פרצה בצעקות: "אני לא חייבת לך כלום, ולא הבטחתי לך כלום! בניירת, כשנסענו, אמרת לי:

"הפרופסור הסביר לי שלי ולתי- נוקת יש נוגרנים, ובעיתונים כתבו שיש לי איידס."

בינתיים החלטתי לעבור גמילה מסמים, ובאמת התחלתי וקיבלתי תרופות, ופה בבית-הסוהר, לא גותנים לי מה שאני צריכה, כי אני מקבלת היפודורם, ואני גם עצבנית. חוץ מזה יש לי בעל שרואג לי. הוא

המתנחלת מאריאל, אשר ידחה כדור בראש בעלה, השאירה את הכלב כשהוא קשור בחבל. אבל אין מה לדאוג: כמו שהבטיחה, היא שוחררה בערבות

בינתיים יש לה טענות לשלטונות- הכלא, שאינם מספקים לה רי תרופות, שבלעדיהן אינה יכולה להתקיים. ראיתי את פייגה עוד כמה פעמים, ושר- חתתי איתה. בפעם האחרונה שראיתיה היתה בעיצומו של ויכוח עם אסירה אחרת ושמעתי את פייגה צועקת: "מה את רואה ממני? תלכי ממני! יש לי איידס!" לא רוצה להביא לך כלום!" והשתי ענתה: "בחייד, פייגה, עזבי אותך. מניידס ומהשטיות, תביאי לי רק כדור אחד!"

נהיה חברות עד הסוף, תמיד ביחד, למה מה? את אחותי או משהו כזה? מה פיתאום שאתן לך כל הזמן?" לילי הסבירה לי שמדובר בסמים, שפייגה החדירה לכלא וחילקה לנר- קומניות ביד רחבה. הסוהרות אינן מחפשות אצלה, כנראה חוששות להת- קרב אליה, ולכן מקיפות אותה כל הנרקומניות באגף שבו היא נמצאת במשך כל היום, והיא מחלקת להם גם כדורים, שאותם היא מקבלת מהמיר- פאה.

ערבי, אדם נהדר, ואנחנו מקיימים יחסים באופן חופשי, ובעלי לא פר- חר. הוא אוהב אותי ומטפל בי, ושולח לי מיכתבים ובא לבקר. אני עברתי מספיק סבל בחיים. הייתי עם עבריין ירוע, שעשה שודים קלאסה. נתתי לו את הנשמה, והשארתי לו את הכל, הבית, הריהוט, החסכוניות, ונשארתי ככה בלי כלום. אז עכשיו מגיע לי קצת שקט ואני רוצה שיעזבו אותי! גם פה בכלא מציקים לי. הנחורות נדבקות אלי, תביאי ותתני!"

פייגה כי שמעה עלי, והיא יודעת שאני "מחפשת את האמת", והיא רוצה לספר לי את הסיפור האמיתי שלה, אחרי שליכלכו עליה בעיתונים כמשך תקופה. היא סיפרה גם שהנהלת-הכלא רצתה להדביק לה עיתונאי, והיא אינה מעוניינת. הדבר שהדהים אותי היה יחס האסירות אל פייגה. היו שישבו לידה,

הטרנינגים נגבו מהנכה הרתוקה לכיסא גלגלים, המזון נגב מהדסה מונסה, הכביסה נגובה מן החבל

כולם אצלי. ועכשיו הילדים סובלים מהפירסומים על האיידס הזה. "הבן שלי בא מבית-הספר ואומר לי: אמא, מה אני סטיב אוסטין, שבאים צלמים לבית-ספר לצלם אותי?" אז הנבלות האלה, הצלמים, הגיעו עד בית-הספר להפחיד את הילד, וכת- בו שהשארתי את התינוקת בבית-החור- לים וכרחתי. כל זה לא נכון, אני לא הוצאתי אותה מבית-החולים מפני שהיא קיבלה טיפולים, והם הבטיחו לי דירה, ואני ידעתי שאם אוציא אותה אז אני אראה קרחת, ולא דירה.

בינתיים גילו אצל התינוקת את הנוגרנים, והמישטרה התחילה להפיץ שאני זונה, ומדביקה אנשים באיידס, וגם סיפרו שילדתי את התינוקת בבית- שימוש, וזה גם לא נכון. האמת היא שהיו לי כאבים, והלכתי לבית-החולים ביום השישי, והם שלחו אותי הביתה ואמרו לי לחזור ביום- הראשון. בבית היו לי כאבים והורקתי קוק. למחרת קמתי מסטולה, וירדתי במדרגות, ומרוב סטול התיישבתי על המדרגות ולא הרגשתי שאני יולדת. כנראה היה שם הרבה דם, והשכנים הזמינו אמבולנס. אני כבר לא זוכרת מהקטע הזה כלום. אבל אני יודעת שבאמבולנס עבר איוה שכן, שידע עלי כל מיני דברים, והוא, החרא הזה, טילפן לרדיו לטלפון האדום. כל זה בשביל להרוויח 25 שקלים! הוא סיפר להם שם סיפורי-איידס, ואו פיתאום הביאו תיג- בורת, וכל האחים כאמבולנס לבשו כפפות-גומי, וכשהביאו אותי לבית- החולים שמו אותי ואת התינוקת בכי- רוד, ועשו המון בריקות.

אחת חיבקה אותה, השניה שיחקה עם התינוקת, ובמשך כל השיחה שהיתה לי איתה, שבה עלה בעיקר נושא האיידס, התייחסו למחלה כמו לשפעת. האי- סירות לא היו בפאניקה, וזה נראה לי רי מוזר, היות ורק ביום שלפנייכן קמה היסטריה-איומה בכלא כשנודע שפייגה הגיעה.

סוהרות חששו להיכנס לתא שלה. אסירות סירבו לאכול בחדר-האוכל, ומי שקיבלה טיפול במירפאה לא רצתה לשותות מים מהכוסות במירפאה. כש- נודע שבגדר-התינוקת נשלחו למכבסה, סירבו אסירות אחרות למסור כביסה, מפחד ההידבקות במחלה. במירפאה הסבירו לכל מי שהגיעה לשם ודיברה על נושא האיידס כי לא נשקפת שום סכנה ממשית, וכי מדובר רק בנוגרנים.

לידה על המדרגות

פייגה היתה לבושה בחולצת- טריקו דקה ובמיכסטינג'ינס, למ- רות הקור ששרר בחוץ. היא רזה מאוד, ושוקלת כ-35 ק"ג. שערותיה צבועות באדום לוהט, היא מדברת בעצבנות ולא תמיד הבנתי מה אמרה, היות ורוב שיניה חסרות, והיא קופצת מנושא לנושא.

שאלתי אותה אם אינה חוששת מה- מחלה, והיא הסבירה לי ש"יש אלוהים בשמיים", ורוב הסיפורים הם בעצם עלילה שהעיתונאים המציאו. בחיפה, כך סיפרה, הגיע המצב לירי כך שהיא התכוונה להתנפל על עיתונאי מסויים

אסירה הדסה מונסה
ונב נכבד, אוא התור את הפרטים"